

Dániel könyve – Hetvenkilencedik szám

Az 1888-as lázadás feltárása: tanulságok a laodiceai adventizmus második nemzedékétől

Jeff Pippenger
2024-02-12

A laodiceai adventizmus második nemzedéke 1888-ban érkezett el, és ezt a nemzedéket jelképesen Ezékiel könyvének nyolcadik fejezete ábrázolja mint a második utálatosságot, amelyet az ő képzelt dolgainak kamrái jelképeznek.

Bementem tehát, és láttam; és íme, csúszómászó lényeknek mindenféle alakja, utálatos vadállatok, és Izráel házának minden bálványa volt köröskörül a falra festve. És hetven férfi állott előttük Izráel házának vénei közül, és közöttük állott Jaazánia, Sáfán fia, kinek-kinek tömjénezője a kezében; és a tömjén sűrű felhője szállt fel. Akkor ezt mondta nekem: Embernek fia, láttad-e, mit cselekszenek Izráel házának vénei a sötétben, ki-ki az ő képei kamrájában? Mert ezt mondják: Az Úr nem lát minket; az Úr elhagyta a földet. Ezékiel 8:10–12.

A képzelet kamrái azoknak a szíve mélyén rejlő gonosz titkokat jelképezik, akiket a vének képviselnek, és ugyanezt a gonosztságot nemcsak elméjük kamráiba, hanem Isten szentélyének kamráiba is bevitték.

Ne edd annak kenyerét, akinek gonosz szeme van, és ne kívánd az ő ínyenc falatait; mert amint gondolkodik szívében, olyan ő: Egyél és igyál! — mondja neked; de szíve nincs veled. Példabeszédek 23:6–7.

A képzelet kamráinak gonoszsága fel van írva mind a templom falaira, mind a vének elméjének falaira. A képzelet titkos kamrái, Ezékiel nyolcadik fejezetének második utálatosságában, a laodiceai adventizmus második nemzedékét jelképezik; és a négy utálatosság közül a második utálatosság több időt szán a testületi lázadás hangsúlyozására, jóllehet mind a négy utálatosság úgy van bemutatva, mint amelyet azok a férfiak követtek el, akiknek a nép őreinek kellett volna lenniük.

„A szabadítás jele azok homlokára került, „akik sóhajtoznak és jajgatnak mindazokért az utálatosságokért, amelyeket elkövetnek.” Most elindul a halál angyala, akit Ezékiel látomásában a pusztító fegyvereket hordozó férfiak jelképeznek, akiknek ez a parancs adatik: „Öljetek meg vénet, ifjat és szüzet, kisgyermeket és asszonyokat; de egyetlen emberhez se közeledjétek, akin a jel van; és az én szenthelyemen kezdjétek.” A próféta így szól: „És kezdtek a véneken, akik a ház előtt valának.” Ezékiel 9:1–6. A pusztítás műve azok között kezdődik, akik a nép lelki őreinek vallották magukat. A hamis órállók esnek el elsőként. Nincs senki, aki megszánna vagy megkímélné őket. Férfiak, asszonyok, leányok és kisgyermek egyútt vesznek el.” A nagy küzdelem, 656.

A második nemzedék megérkezését jelző lázadás kifejezetten a laodiceai adventizmus vezetéséhez kapcsolódik, amint az 1888-as minneapolis-i Általános Konferencián teljesedett be. Ezt az „Izráel

házának vénei” kifejezés, valamint a „hetven férfi” is jelképezi. Mózes munkájához hetven vén kapcsolódott, és Jézus tanítványainak második csoportja hetven férfiból állt. A „hetven” a vezetőséget jelképezi, miként a „vének” is. A második utálatosság különös hangsúlyt helyez a vezetőségre, és ezáltal azt hangsúlyozza, hogy az utálatosság a vezetőség testületi lázadásával áll összefüggésben.

A hetven vén közepette állt „Jaazanjá, Sáfán fia”. A „Jaazanjá” név jelentése: „Isten meghallgatta”, és olyan vezetőséget jelképez, amely éppen abban az időben lázadt fel, amikor Isten szólt; mert hallotta Istent, de nem volt hajlandó hallgatni rá, mivel azt vallotta, hogy Isten elhagyta népét, és hogy Isten nem látja, mi történik a titkos kamrákban. Jaazanjá „Sáfán fia” volt, a „Sáfán” név jelentése pedig: „elrejtteni”. A második nemzedék színtere olyan vezetőség lázadását ábrázolja, amely éppen abban az időben lázadt fel, amikor Isten szólt, és azt hitte, hogy Isten nem látja, vagy nem törődik cselekedeteikkel.

White testvér feljegyezte, hogy megmutatták neki a laodiceai adventizmus vezetőségének beszélgetéseit az 1888-as Generálkonferencia idején. Az 1888-as Generálkonferencián Isten megmutatta White testvérnek a vezetők egymás közötti összejöveteleit, amelyeket akkor tartottak, amikor azt hitték, hogy Isten nem hallgatja őket. Ott, szobáik titkában, gonoszul szóltak White testvér, a fia, valamint Jones és Waggoner véntestvérek ellen. Úgy vélték, hogy szabadon beszélhetnek, mert Isten nem láthatja őket magánszállásaikon, de Isten éppen ezeket a beszélgetéseket mutatta meg a prófétanőnek. Testületi összejövetelen voltak, és az ihletés szerint a késői eső üzenetét hallották, de nem voltak hajlandók meghallani.

Mi volt az, ami olyan vezetést hozott létre, amely 1888-ban ilyen nyílt lázadást tanúsított, s amelyet White testvérnő Kóré, Dátán és Abirám lázadásához hasonlított?

„Amikor a Szentlélek megvilágosít benneteket, meglátjátok majd mindazt a minneapolis-i gonoszságot úgy, amint az valójában van, úgy, ahogyan Isten tekint rá. Ha ebben a világban többé nem látok is benneteket, bizonyosak lehettek afelől, hogy megbocsátom nektek azt a bánatot, gyötrelmet és lelki terhet, amelyet minden ok nélkül hoztatok rám. De a ti lelketekért, azért, aki meghalt értetek, azt akarom, hogy lássátok be és valljátok meg tévedéseiteket. Egyesültetek azokkal, akik ellenálltak Isten Lelkének. Minden bizonyíték a birtokokban volt, amelyre szükségetek lehetett ahhoz, hogy felismerjétek: az Úr Jones és Waggoner testvérek által munkálkodott; de nem fogadtátok el a világosságot; és ama táplált érzületek, az igazság ellen kimondott szavak után sem éreztétek magatokat késznek arra, hogy megvalljátok: helytelenül cselekedtetek, hogy ezeknek a férfiaknak Istentől való üzenetük volt, ti pedig semmibe vettétek mind az üzenetet, mind a hírnököket.”

„Soha azelőtt nem láttam népünk között olyan szilárd önelégültséget és olyan vonakodást a világosság elfogadására és elismerésére, mint amilyen Minneapolisban nyilvánult meg. Megmutattattam nekem, hogy azok közül, akik azon az összejövetelen tanúsított lelkületet ápolták, egyetlenegy sem kapna ismét tiszta világosságot annak felismerésére, milyen drága az a mennyből küldött igazság, amíg meg nem alázzák büszkeségüket, és be nem vallják, hogy nem Isten Lelke indította őket, hanem elméjüket és szívüket előítélet töltötte be. Az Úr közel kívánt jönni hozzájuk, hogy megáldja őket, és meggyógyítsa őket elpártolásaikból, de ők nem

hallgattak rá. Ugyanaz a lelkiület indította őket, amely Kórét, Dátánt és Abirámot ihlette. Izráelnek ezek az emberei eltökélten ellenálltak minden bizonyítéknak, amely igazolta volna, hogy tévednek, és csak haladtak tovább és tovább az elégedetlenség útján, mígnem sokakat magukkal vontak, hogy hozzájuk csatlakozzanak.”

„Kik voltak ezek? Nem a gyengék, nem a tudatlanok, nem a felvilágosulatlanok. Abban a lázadásban kétszázötven fejedelem volt, a gyülekezetben tekintélyes, hírneves férfiak. Mi volt a bizonyágtételük? „Az egész gyülekezet szent, valamennyien, és az Úr közöttük van: miért emelitek hát fel magatokat az Úr gyülekezete fölé?” [4Mózes 16:3]. Amikor Kóré és társai Isten ítélete alatt elvesztek, az a nép, amelyet megtévesztettek, nem látta meg ebben a csodában az Úr kezét. Másnap az egész gyülekezet Mózeset és Áront vádolta: „Ti öltétek meg az Úr népét” [41. vers], és csapás sújtotta a gyülekezetet, és több mint tizennégyezren elvesztek.

„Amikor elhatároztam, hogy elhagyom Minneapolist, az Úr angyala mellém állt, és ezt mondta: »Ne úgy; Istennek munkája van számodra ezen a helyen. A nép Kóré, Dátán és Abirámmal lázadását ismétli meg. A neked megfelelő helyre állítottalak, amit azok, akik nincsenek a világosságban, nem fognak elismerni; nem fognak hallgatni bizonyágtételekre; de én veled leszek; kegyelemem és hatalmam fenntart téged. Nem téged vetnek meg, hanem a követeket és az üzenetet, amelyet népemhez küldök. Megvetést tanúsítottak az Úr szava iránt. Sátán megvakította szemüket és elferdítette ítélőképességüket; és hacsak minden lélek meg nem tér ebből a bűnéből, ebből a megszenvedett függetlenségből, amely sértést tesz Isten Lelke ellen, sötétségben fognak járni. Kimozdítom gyertyatartóját helyéből, hacsak meg nem térnek és meg nem térnek, hogy meggyógyítsam őket. Elhomályosították lelki látásukat. Nem akarják, hogy Isten kinyilvánítsa Lelkét és hatalmát; mert csúfolódó és undorodó lelkiület van bennük ígém iránt. Könnyelműséget, hiábavalóságot, tréfálkozást és élcélődést gyakorolnak nap mint nap. Nem fordították szívüket arra, hogy engem keressenek. A maguk gyújtotta szikrák fényén járnak, és ha meg nem térnek, fájdalomban fognak lefeküdni. Ezt mondja az Úr: Állj őrhelyeden a kötelességben; mert én veled vagyok, és nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.« E szavakat, amelyeket Istentől kaptam, nem mertem figyelmen kívül hagyni.

A világosság tiszta, ragyogó sugarakban fénylik Battle Creekben; de azok közül, akik részt vettek a minneapolis-i összejövetelen, ki az, aki a világossághoz jött, és befogadta az igazság gazdag kincseit, amelyeket az Úr a mennyből küldött nekik? Kik jártak lépésről lépésre a Vezérrel, Jézus Krisztussal? Kik tettek teljes vallomást téves buzgalomukról, vakságukról, féltékenységükről és gonosz gyanúsításukról, az igazsággal szembeni dacos ellenállásukról? Egy sem; és mivel hosszú ideig elmulasztották elismerni a világosságot, az messze mögöttük hagyta őket; nem növekedtek a kegyelemben és a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében. Elmulasztották befogadni a szükséges kegyelmet, amely az övék lehetett volna, és amely erős férfiakká tette volna őket a vallásos tapasztalatban.

„A Minneapolisban elfoglalt álláspont nyilvánvalóan leküzdhetetlen akadály volt, amely nagy mértékben a kételkedőkkel, kérdezősködőkkel, az igazság és Isten hatalmának elutasítóival zárta őket egy körbe. Amikor újabb válság következik, azok, akik oly sokáig ellenálltak a bizonyítékok halmozódó sokaságának, ismét próbára lesznek téve azon pontok tekintetében, amelyekben oly nyilvánvalóan kudarcot vallottak, és nehéz lesz számukra elfogadni azt, ami

Istentől van, és visszautasítani azt, ami a sötétség hatalmaitól származik. Ezért egyetlen biztonságos útjuk az, hogy alázatban járjanak, lábuk számára egyenes ösvényeket készítve, nehogy a sánta letéríttessék az útról. Egyáltalán nem mindegy, kinek a társaságában vagyunk: vajon olyan emberekével, akik Istennel járnak, és hisznek benne és bíznak benne, vagy olyan emberekével, akik a maguk vélt bölcsességét követik, és a maguk gyújtotta szikrák fényében járnak.”

„Az az idő, gondosság és munka, amelyre szükség volt azok befolyásának ellensúlyozásához, akik az igazság ellen munkálkodtak, rettenetes veszteséget jelentett; mert évekkel előbbre járhatnánk a lelki ismeretben; és igen, igen sok lélek gyarapíthatta volna az egyházat, ha azok, akiknek a világosságban kellett volna járniuk, továbbhaladtak volna az Úr megismerésében, hogy tudják: az Ő kijövele bizonyos, mint a hajnal. Ám amikor oly sok munkát kell magában az egyházban fordítani azon munkások befolyásának ellensúlyozására, akik gránitfalként álltak szemben azzal az igazsággal, amelyet Isten küld népének, a világ viszonylagos sötétségben marad.”

„Isten azt akarta, hogy az órállók felkeljenek, és egyesült hangon határozott üzenetet bocsásson ki, bizonyos hangot adván a trombitának, hogy a nép mind elfoglalja kötelességének helyét, és elvégezze a maga részét a nagy műben. Akkor annak a másik angyalnak erős, tiszta világossága, aki nagy hatalommal száll alá a mennyből, betöltötte volna a földet az ő dicsőségével. Évekkel el vagyunk maradva; és azoknak, akik vakságban álltak, és akadályozták éppen annak az üzenetnek az előrehaladását, amelyet Isten úgy akart, hogy a minneapolisi gyűlésről induljon el, mint égő lámpás, meg kell alázniuk szívüket Isten előtt, és meg kell látniuk és meg kell érteniük, miként akadályoztatott a mű értelmi vakságuk és szívük keménysége által.” Manuscript Releases, 14. kötet, 107–111.

Mi volt az, ami olyan vezetőséget hozott létre, amely 1888-ban ilyen nyílt lázadást tanúsított, olyat, amelyet White testvérnő Kóré, Dátán és Abirám lázadásához hasonlított? A válasz kétségtelenül az 1863-as lázadásban rejlik, amely előkészítette az utat ahhoz, amiről Ezékielnek megmondatott, hogy még nagyobb utálatosságok lesznek. A Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő „hét idő” elvetése, valamint egy hamisított tábla bevezetése szükségképpen maga után vonta az 1863-as hamisítvány fenntartásának szükségességét. Így Millernek végig kellett néznie, amint ékkövei szétszóródnak, és szeméttel meg hamis ékkövekkel és pénzérmékkel fedetnek be. A világi mondás így szól: „a történelmet a győztesek írják.”

Bár valójában nem ők a győztesek, a laodiceai adventista egyház vezetői időt és energiát fordítottak arra, hogy olyan történelmi narratívát építsenek fel, amely a négy nemzedéken át fokozódó lázadást igazolja, annak érdekében, hogy e lázadást olyan megvilágításba helyezzék, amely távol áll a mennyei angyalok által feljegyzett valóságos történelemtől. A történelem átírása a katolikus egyház jezsuitáinak egyik jellegzetes ismertetőjegye, és a történelmi revizionizmus a laodiceai adventista történészek bevett mestersége volt. Amit manapság a laodiceai adventista „történészek” a minneapolis-i Általános Konferencia üléséről írnak, a történelmi revizionizmus klasszikus példája.

Lehetséges, hogy arról az értekezletről a lázadók közül végül néhányan bűnbánatra jutottak, ám a szabály alóli kivétel nem cáfolja meg magát a szabályt. White testvérnő azt a parancsot kapta, hogy maradjon ott, és jegyezze fel az összejövetelt, mert Kóré, Dáthán és Abirám lázadása ismétlődött meg. Az, hogy az adventista történészek a bizonyágtételt aköré építik, vajon a hit általi megigazulás üzenetét megértették-e vagy sem; elutasították-e vagy sem; avagy később elfogadták-e, valójában annak az ihletett bizonyágtételnek a megkerülése, amely egy olyan lázadásról szól, amelyet Kóré, Dáthán és Abirám példázott.

Mózes feljegyzése szerint e három lázadó közül melyik tanúsított később bűnbánatot, és nyert ismét elfogadást Mózesrel együtt a vezetésben?

„Kóré, e mozgalom vezető szelleme, lévita volt, Kehát nemzetségéből, és Mózes unokatestvére; tehetséges és befolyásos ember volt. Jóllehet a szent sátor szolgálatára rendeltetett, elégedetlenné vált helyzetével, és a papság méltóságára tört. Az, hogy Áronnak és háza népének adatott a papi tisztség, amely korábban minden családban az elsőszülött fiút illette meg, féltékenységet és elégedetlenséget szült, és Kóré egy ideje már titokban ellenezte Mózes és Áron tekintélyét, noha nyílt lázadásra még nem merészkedett. Végül azt a vakmerő tervet foganta, hogy megdönti mind a polgári, mind a vallási hatalmat. Nem is maradt hívek nélkül. Kóré és a kehátiták sátraihoz közel, a szent sátor déli oldalán, Rúben törzsének tábora feküdt; e törzs két fejedelmének, Dátánnak és Abirámnak a sátrai Kóré sátra közelében voltak. Ezek a fejedelmek készségesen csatlakoztak nagyratörő terveihez. Mivel Jákób elsőszülött fiától származtak, azt állították, hogy a polgári hatalom őket illeti, és elhatározták, hogy Kóréval megosztják a papság tiszteletét.”

A nép körében uralkodó érzelmi állapot kedvezett Kóré szándékainak. Csalódottságuk keserűségében korábbi kételyeik, féltékenységük és gyűlöletük újra felszínre törtek, és panaszaik ismét türelmes vezetőjük ellen irányultak. Az izraeliták folyton szem elől tévesztették azt a tényt, hogy isteni vezetés alatt álltak. Elfelejték, hogy a szövetség Angyala volt az ő láthatatlan vezetőjük; hogy Krisztus jelenléte a felhőoszlop fátyla mögé rejtve előttük járt; és hogy Mózes minden útmutatását Tőle kapta.

„Nem voltak hajlandók alávetni magukat annak a rettenetes ítéletnek, hogy mindnyájan a pusztában kell meghalniuk; ezért készek voltak megragadni minden ürügyet, hogy elhiggyék: nem Isten, hanem Mózes vezeti őket, és ő mondta ki felettük végzetüket. A föld legszelídebb emberének legjobb erőfeszítései sem tudták lecsendesíteni e nép engedetlenségét; és noha Isten nemtetszésének jelei korábbi elhajlásuk miatt még mindig szemük előtt voltak megbomlott soraikban és megfogyatkozott számukban, a tanulságot nem szívlelték meg. Ismét legyőzte őket a kísértés.” Pátriárkák és próféták, 395–396.

A laodiceai adventizmus 1856-ban kezdődött, és 1863-ban lett törvényesen bejegyzett laodiceai adventista egyház. Amint azt korábbi cikkekben már tárgyaltuk, nincs ihletett bizonyágtétel arra nézve, hogy Laodicea valaha is megmenekülne. Nem menekülhet meg, hacsak meg nem tér állapotából, és el nem fogadja a Filadelfia által jelképezett tapasztalatot. Laodicea olyan nép, amely ítélet alá kerül azáltal, hogy az Úr kiköpi a szájából. Ihletett kijelentés szerint a laodiceai egyház arra volt rendelve, hogy a pusztában vándoroljon, miként az ősi Izrael.

Az ősi Izráel lázadói közül kik vándoroltak negyven éven át a pusztában, majd mentek be az Ígéret Földjére? Egyetlen lélek sem; és az ő vándorlásuk a modern Izráel vándorlását jelképezte.

Kóré, Dátán és Abirám lázadása (amely az 1888-as lázadást előképezte) azon alapult, hogy nem voltak hajlandók elfogadni az ítéletet, amely a népet arra rendelte, hogy negyven esztendeig bolyongjon a pusztában. Az 1888-as lázadás azon alapult, hogy a vezetőség elvetette azt a kijelentést, amely őket Laodiceaként azonosította, és engedetlenségük miatt arra rendelte, hogy még sok esztendeig bolyongjanak a pusztában.

„Az az üzenet, amelyet A. T. Jones és E. J. Waggoner által kaptunk, Isten üzenete a laodiceai gyülekezethez, és jaj mindenkinek, aki azt vallja, hogy hisz az igazságban, mégsem tükrözi vissza másokra az Istentől adott sugarakat.” The 1888 Materials, 1053.

A régi vezető férfiak, akiknek 1888-ban a nép őreinek kellett volna lenniük, azt hitték magukról, hogy „gazdagok, és meggazdagodtak”. Hogy mi idézte elő ezt az állapotot 1888 előtt, azt a következő cikkben fogjuk megvizsgálni.

„Lelkemet mélységes szomorúság tölti el, amikor látom, milyen gyorsan elfogadják némelyek, akik világosságot és igazságot nyertek, Sátán csalárdságait, és hogyan bűvöli el őket egy hamis szentség. Amikor az emberek elfordulnak azoktól a határkövektől, amelyeket az Úr állított fel, hogy megérthessük a próféciaiban kijelölt helyzetünket, úgy haladnak előre, hogy nem tudják, hová mennek.

„Kérdésesnek tartom, hogy a valódi lázadás valaha is gyógyítható-e. Tanulmányozzátok a Pátriárkák és próféták című műben Kóré, Dátán és Abirám lázadását. Ez a lázadás kiterjedt volt, és nem csupán kettőnél több embert foglalt magában. Kétszázötven gyülekezeti fejedelem, tekintélyes férfi vezette. Nevezzék a lázadást a maga valódi nevén, és a hitehagyást a maga valódi nevén, majd gondoljátok meg, hogy Isten ősi népének tapasztalata minden kifogásolható vonásával együtt hűségeken feljegyeztetett, hogy a történelem részévé váljék. Az Írás kijelenti: „Ezek pedig ... a mi intésünkre írtak meg, akikhez az idők vége érkezett.” És ha férfiak és nők, akik ismerik az igazságot, annyira elszakadnak nagy Vezérüktől, hogy a hitehagyás nagy vezérét követik, és Krisztus, a mi igazságunk néven illetik őt, az azért van, mert nem merültek el mélyen az igazság bányáiban. Nem képesek megkülönböztetni a drága ércet a hitvány anyagtól.

„Olvassátok el azokat az intelmeket, amelyeket Isten Igéje oly bőségesen ad a hamis prófétákra vonatkozóan, akik eretnkségeikkel lépnek fel, és ha lehetséges, magukat a választottakat is megtévesztik. E figyelmeztetések mellett mi az oka annak, hogy az egyház nem tesz különbséget a hamis és az igaz között? Azoknak, akiket ily módon bármiképpen félrevezettek, meg kell aláznuk magukat Isten előtt, és őszintén meg kell térniük, mert oly könnyen hagyták magukat tévútra vezetni. Nem különböztették meg az igaz Pásztor hangját az idegenétől. Minden ilyen ember vizsgálja felül tapasztalatának e fejezetét.”

„Isten immár több mint fél évszázada világosságot ad népének Lelkének bizonyágtételei által. Mindezen idő után vajon néhány férfira és feleségeikre marad-e, hogy az egész hívő egyházat kiábrándítsák, kijelentve, hogy Mrs. White csaló és megtévesztő? „Gyümölcsceikről ismeritek

meg őket.””

„Akik semmibe tudják venni mindazokat a bizonyítékokat, amelyeket Isten adott nekik, és azt az áldást átokká változtatják, reszkessenek saját lelkük üdvösségéért. Gyertyatartójuk eltávolíttatik helyéről, ha meg nem térnek. Az Urat megsértették. Az igazság zászlaját, az első, a második és a harmadik angyal üzenetének zászlaját a porban hagyták vonszolódni. Ha az őrállók ily módon félrevezetik a népet, Isten egyes lelkeket felelősségre von majd az éles megkülönböztető képesség hiányáért, amiért nem ismerték fel, miféle eledelt adtak az Ő nyájának.”

„Hitehagyások történtek, és az Úr a múltban megengedte, hogy ilyen természetű dolgok kialakuljanak, hogy megmutassa, milyen könnyen félrevezethetők az Ő népe, amikor emberek szavaira támaszkodnak ahelyett, hogy maguk kutatnák az Írásokat, amint a nemes béreabeliek tették, hogy meglássák, vajon úgy vannak-e ezek a dolgok. És az Úr megengedte, hogy efféle dolgok megtörténjenek, hogy figyelmeztetések adassanak arra nézve, hogy ilyen dolgok be fognak következni.”

„A lázadás és a hitehagyás benne van a levegőben, amelyet belélegzünk. Hatni fognak ránk, ha csak hit által tehetetlen lelkünket Krisztusra nem függesztjük. Ha az embereket most ilyen könnyen félrevezetik, miként fognak megállni akkor, amikor Sátán Krisztust fogja megszemélyesíteni, és csodákat művel? Ki marad akkor rendíthetetlen az ő félrevezetéseivel szemben — miközben Krisztusnak vallja magát, holott csupán Sátán ölti magára Krisztus személyét, és látszólag Krisztus cselekedeteit viszi véghez? Mi fogja visszatartani Isten népét attól, hogy hamis krisztusoknak adják hűségüket? „Ne menjetek utánuk.””

„A tanításokat világosan kell érteni. Azoknak a férfiaknak, akiket az igazság hirdetésére fogadnak el, szilárdan lehorgonyozottaknak kell lenniük; akkor hajójuk ellenáll a viharoknak és a fergetegnek, mert a horgony szilárdan tartja őket. A megtévesztések szaporodni fognak, és a lázadást a maga valódi nevén kell neveznünk. Teljes fegyverzetben kell megállnunk. Ebben a küzdelemben nem csupán emberekkel állunk szemben, hanem fejedelemségekkel és hatalmasságokkal. Mert nem test és vér ellen tusakodunk. Az Efezus 6:10–18-at gyülekezeteinkben gondosan és komoly nyomatékkal olvassák fel.” Notebook Leaflets, 57, 58.